

sagt til Fordel for at bevare en gammel Stat som denne, at man skulde bevare forskellige Skattegrundlag, thi ellers vilde Staten som oftest falde uretfærdigt, og at man kunde ikke faae den Masse Penge ud af Stattebyerne's Summe, som behøvedes, naar man ikke havde fordelt dem paa forskellige Skattegrundlag. Men det er ret mærkværdigt, at ved disse forskellige Skattegrundlag hører man aldrig fra Regeringens Side Tale om en Formues- eller Indkomstskat, som ellers er nævnt saa ofte af Oppositionen snart i en Menneſtealder, og er et Skattegrundlag, som de Allerfleste her i Landet tro vil være langt formaalkstjenligere end de fleste af de Skattegrundlag, efter hvilke nu Skatterne indgaa i Statskassen. Fra høire Side her i Salen blev det den Gang, som jeg før nævnte, anerkjendt, at Skatten var uretfærdig, og det blev antydet, at det kunde være rimeligt nok, at man kom bort fra den; men der var den Ulempe, at naar vi i det Hele taget skulde begynde — der var kun Tale om $\frac{1}{2}$ Million — at slippe alle de Skatter, vi havde i vort nuværende Skattesystem, som vare uretfærdige, var vedkommende Taler, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), bange for, at vi efterhaanden vilde glide fra dem alle sammen. Det var jo en Art indirekte Erkjendelse af, at gennemgaaende er Skattegrundlaget uretfærdigt her i Landet. Jeg er enig i denne Tanke; men jeg tror ikke, at den Fare, det ærede Medlem talte om, ligger saa nær; thi fordi man lod en saadan lille Ydelse til Statskassen bortfalde, som det fra alle Sider erkjendes, at man godt kan undvære, naar Statshusholdningen føres overensstemmende med Befolkningens Ønsker, vilde deraf slet ikke følge, at man skulde kunne undvære alle andre Skatter, hvis der blev Tale om at affkaffe større Skattebeløb, idet man der meget godt kunde gjøre det afhængigt af, at Beløbet lagdes over paa andre Skattegrundlag, som vare bedre end dem, man nu havde, hvis man ikke kunde undvære Beløbet. Lovforslaget blev den Gang vedtaget uændret her i Thinget og gik saa op til det høie Thing her oven over. Der blev det behandlet til 1ste og 2den Behandling, og det er det Betegnende ved Sagen deroppe, at ogsaa der — ja, der var maaske en enkelt Stemme, som tillod sig at yttre, at denne Stat, om hvilken der var Tale, ikke var uretfærdig — men ogsaa fra mange Taleres Side baade fra Høire og Venstre anerkjendte man der den samme Grundtanke, som har gjort sig gjældende fra Forslagsstillernes Side her i Salen. Ved 1ste Behandling blev der ud-

talt den Forvisning, at Landstinget ikke vilde undlade her at handle med den Bestindighed, hvormed det al Tid bør handle. Det var den 7de December, at disse Udtalelser faldt, Sagen gik derpaa i Udvalg, og det var først den 24de Marts, altsaa henimod Samlingens Slutning, at den kom tilbage derfra, og da syntes det i Grunden, som om Bestindigheden var gaaet fløiten deroppe i det høie Thing, thi man indstillede ikke Forslaget med de Ændringer, som vare blevne antydede ved 1ste Behandling, men man indstillede fra Flertallets Side Forslaget til pure Forfæstelse, og dette blev vedtaget deroppe. Siden har Sagen ikke været fremme. Jeg tillod mig, da jeg indbragte Forslaget her i Salen, at udtale, at jeg ikke nærede noget særdeles stort Haab om, at faae denne Sag gennemført her i denne Samling. Der blev af en af mine Medforslagsstillere bebrejdet mig at jeg havde udtalt dette, men jeg veed ikke, hvorfor jeg skulde lyve. Det var der ingen Grund til, og det er virkelig min Overbevisning. Jeg har kun lidt Haab i saa Henseende; men Andre kunne jo have større Haab om, at der kommer Noget. Naar jeg, trods det, at jeg kun havde ringe Haab om Lovens Gjennemførelse, dog har været Medforslagsstiller af Lovforslaget, er det af den Grund, at jeg tror, at vi skulle drage saadanne enkelte Ting frem og særlig i Grunden ogsaa saadanne Ting, som ikke have altsfor stor Rækkevidde — og det har dette Forslag ikke — Gang efter Gang for at belgje, hvordan det forholder sig med Uretfærdigheden i de bestaaende Tilstande. Det er min Overbevisning, at saa vil der lidt efter lidt vækkes en Omtanke, som rækker videre omkring, og som siger: Ja, det er dog virkelig ogsaa for store Uretfærdigheder, der her gaa for sig, saa vil man se at tage Haand i med, og saa vil maaske engang Løsningen komme. Selv overfor den nuværende Regering maa jeg forøvrigt tilføje, at da den høitærede Finansminister jo forleden udtalte og endog ogsaa søgte at paavise gennem tidligere Reformere, som han havde været med til, at han ikke var nogen absolut Modstander af, at der i alt Fald gik enkelte Skatter ud af Statskassen uden at blive kompenserede, synes det jo her ikke at være nogen særlig Grund til at sætte sig imod et Forslag, der, som jeg før har nævnt, er af en saa lille Rækkevidde, at det ventelig kun vil blive noget som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Som det er bekjendt skal denne Stat, der indtræves efter Loven af 8de Februar 1810, som her er Tale om, ikke alene tages ved hvad man kunde kalde rent Kjøb og Salg af en Eiendom. Jeg bemærker dette for de Enkeltes Skyld, der